

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

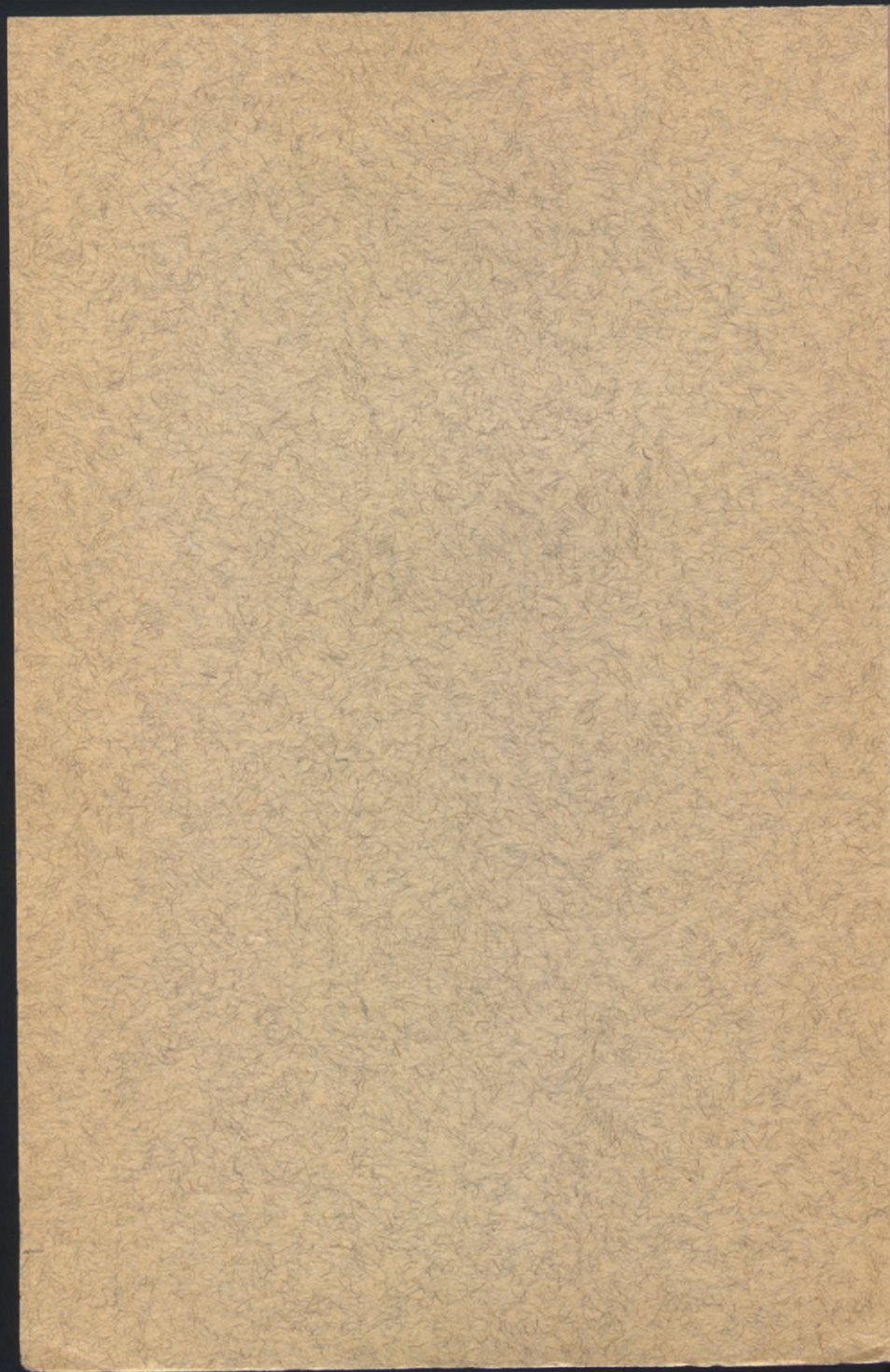

(Br.) Litt
sv.
Folklitt.

Wetterlind Calle. En lustig visa...

1887

(B.) Liff
Su.
Folkliiff.

Calle Wetterlind.

En lustig visa om spektaklet vid Gråbergsgatan.

Början och Slut

af Petter P--n.

Mel.: »Sandahls kanon.»

En ynkelig visa jag önskar att sjunga,
Kom lyssnen dertill både gamla och unga,
Den eger minsann både rim och reson
Fastän den besjunger en galen person.

I Majorna händelsen hafver passerat,
Som alla slags tidningar utbasunerat
I spalter så långa, att hälften vor' nog,
Ty läste man allt, af förtvillan man dog.

Pris: 10 öre.

Men ingen i världen lär kunna bestrida
Att händelsen eger sin komiska sida,
Som utan förbarmande gifves till pris
Åt skämtet den välkända stadens polis.

Den galne personen Carl Wetterlind heter,
Och hvad om hans förtid med visshet man vet är,
Att han varit konstig till lynnet och tyst,
Så knappt han på måna'r lät höra ett knyst.

Mer konstig än förr var han senaste tiden,
Man började undra om karl'n ej var vriden;
Men då man ej kunde bli klok deruppå,
Så lät man den sjuke i frihet än gå.

En morgon på vinden han gick och fundera',
Se'n börja' han trappan att barrikadera.
När värden förvånad skull' titta' der opp,
Skrek Wetterlind vildsint och hotande: »Stopp!»

»För Er är det klokast att vända tillbaka,
Ty eljest Ni får mina björnhagel smaka,
Dem jagar jag bums i hvarendaste kropp,
Som söker på trappan att hit klättra opp.»

Med laddad revolver han stod hela tiden,
Så nog sågs det tydligt att karlen var vriden,
Och bössa vid sidan han hade också,
Och henne han mellanåt pekade på.

Förskräckt blef nu värden och sprang till polisen;
Men Wetterlind satte sig lugnt ned vid spisen
Att koka potatis och steka en sill,
Ty när han fått rast, frukostera han vill.

Så kommo poliser att honom bespruta,
Men han kröp bak' spisen och började skjuta,
Och här han så tappert försvarade sig.
Som Carol den tolfte i brinnande krig.

Strålföraren fick strax ett skott midt i synen,
Som svedde mustascherna och ögonbrynen,
Kamraten tog slangen och spruta' ändå,
Men Wetterlind hittade han icke på.

När konstapeln tröttna' att stå der och spruta,
Upphörde ock galningen genast att skjuta,
Han rökte sin pipa, gick golfvet omkring
Och låtsade som om det händt ingenting.

Med rökning man ville den sjuke nu tukta,
Och snart hela gatan af svafvelrök lukta',
Men fönstret han öppnade skämtsamt och log,
När röken i näsan polismännen slog.

Nu började hopen till sinnet bli bister,
Man tänkte på Göteborgs artillerister,
De voro ju vana vid kulor och krut,
Och dären de skulle nog knipa till slut.

Nu stormar man huset och kulorna hvina
Och somliga rysa och somliga grina
Åt skaran, som trotsar vanvettingens hot
Och blindt rusar faran och döden emot.

Men leken blir allvar och jemmerrop höras,
Från platsen en sårad, en döende föras
Och skämtarne tystna. Man undrar blott på
Hur länge polisen skall rådlös här stå.

Till Hisingen sedan ett ilbud man sände
Som derifrån snart med en läkare vände,
Och när han på afstånd sett huset, då sa'n
Att karl'n var den galnaste men'skan i sta'n.

När detta han yttrat, han vände tillbaka
Och lemna' polisen att huset bevaka.
En konstgjord konstapel till slut sändes att
Försöka ta' galningen Wetterlind fatt.

Men när han af trägubben ej lät sig knipa,
Man ändan på saken ej kunde begripa,
Förr'n hungrig och trött han från vinden kröp ut —
Och så tog den komiska händelsen slut.

I droska han fördes nu till hospitalet,
Det var ju naturligt, när allt var så galet;
Men läkaren sa', när han honom fått si,
Att Wetterlind var blott ett misskändt geni.

Nog kunde än mera om saken man skrifva,
Men visan för långträdig då torde blifva, —
Dock innan jag slutar på sedvanligt vis,
Jag höjer ett: Lefve vår tappra polis!

— 247 —

Göteborg, Alb. Olsons Boktryckeri 1887.

1001851169

